

SPOUTANÝ TRÁVOU/ Úvahy

Fabrizio Montecchi

...bylo proto pro mě velkým a krásným překvapením objevit práci Divadla Líšeň. Ocenil jsem nejen jejich technickou zdatnost, ale také a především osobní představu o stínovém divadle. Našel jsem v práci Divadla Líšeň mnoho z toho, co považuji za základní stavební kameny stínového divadla, ovšem rozvinuté v nových současných formách. Tyto prvky, ze kterých uvedu pouze tři nejdůležitější, využilo Divadlo Líšeň kompetentně a dramaturgicky uceleně.

První prvek: scénický prostor. Hned při vstupu do místnosti jsem si všiml sestavených kulis skládajících se z velkého plátna z materiálu odkazujícího na kůži, podepřeného dřevěnou konstrukcí. Celek napovídal, že se akce bude odehrávat nejen za, ale i před plátnem. Tak to bylo: opravdu, stínová hra se konala z větší části "v dohledu" s nepřetržitými kontrapunkty stínů "mimo pohled". Tento kontinuální dialog mezi prostorem před a za plátnem nebyl bezdůvodný, ale v souladu se způsobem utváření obrazu – použitím trojrozměrných loutek a objektů, fungujících samostatně i jako stínová loutka.

A máme tady druhý prvek: manipulační techniky. V představení jsou použity různé techniky a jsou kombinovány. Od neprůhledných po průhledné siluety, od reálných trojrozměrných objektů (košík) až po artefakty, také trojrozměrné, vytvořené přímo pro představení (loutky hlavních postav). Tato kompoziční svoboda, dramaturgicky dobře využitá, je znakem velké expresivní živosti, protože se vyhýbá používání pouze kodifikovaných tradičních postupů a otevírá stínové divadlo komplexnosti reality, jejíž součástí je stín. Ve stínovém divadle se dá potencionálně použít všechno.

Třetí prvek: použití světla. To, co bylo řečeno výše, by nebylo možné bez uváženého použití různých světelných zdrojů. Nejenže jsou ve hře použita různá světla (pevná a pohyblivá, teplá a studená, atd.), se svými technickými, výrazovými i komunikačními možnostmi. Světlo, které se rozsvítí, je světlo, které upozorňuje, je to svět, který se otevírá divákovi. Autoři hry si toho jsou velmi dobře vědomi a střízlivě používají různá světla podle svých dramatických potřeb.

Závěrem chci zmínit i rovnováhu mezi vyprávěním a dialogem, mezi přítomností herců a objektů, loutek a stínů. Celkově na mě představení Spoutaný trávou zapůsobilo dojmem velkého povědomí jeho tvůrců o scénických a dramaturgických možnostech současného stínového divadla. /Fabrizio Montecchi – italský režisér, Teatro Gioco Vita ad./